

Câu chuyện thời sự:

ĐẠN MÃ TỬ

Đỗ Thái Nhiên

(<http://www.vietvusa.com>)

Đạn mã tử là đạn giả. Khi bị kích hỏa, đạn mã tử gây tiếng nổ như đạn thật nhưng “người bị bắn” không hề bị thương. Lý do: đạn mã tử chỉ có thuốc súng chứ không có đầu đạn. Trong quân đội, người ta trang bị cho tân binh đạn mã tử để “tiếng nổ mã tử” giúp chàng lính mới cảm thấy hồi hộp và ly-kỳ-như-thật trong trường hợp thực tập đánh trận giả. Như vậy, đạn mã tử là một sản phẩm quân sự. Nó chỉ đặc dụng đối với giờ học tập chiến thuật của chương trình huấn luyện quân sự. Thế nhưng thời gian gần đây, chế độ Hà Nội đã mang đạn mã tử đi vào thế giới của kịch nghệ chính trị. Bên ni là quân Hà Nội. Bên nó là quân Bắc Kinh. Đồi bên giao tranh kịch liệt. Tiếng đạn mã tử nghe đĩnh tai nhức óc. Một số người Việt thiếu kinh nghiệm trận mạc. Họ không phân biệt được sự khác nhau giữa đạn mã tử và đạn thật. Vài người, do sự hồi thúc của lòng yêu nước, toan tính trở về Việt Nam để gia nhập đội quân mã tử của Hà Nội. Câu chuyện “Đạn Mã Tử Và Sân Khấu Chính Trị” được trình bày như sau:

Ông Đặng Công Ngữ hiện là giám đốc sở Nội Vụ Đà Nẵng. Ngày thứ bảy 25/04/2009, chế độ Hà Nội đã bổ nhiệm ông Đặng Công Ngữ kiêm nhiệm chức vụ chủ tịch huyện đảo Hoàng Sa. Nhân dịp này, ông Đặng Công Ngữ tuyên bố trước báo chí: **“ Đây là mảnh đất thiêng liêng của tổ quốc, là máu thịt của tôi. Chúng tôi sẽ tiếp tục đấu tranh để bảo vệ toàn vẹn chủ quyền lãnh thổ biển đảo.”** Khi được báo chí hỏi về những công tác dự tính trong tương lai, ông Đặng Công Ngữ trả lời: “Chúng tôi đã có sẵn những kế hoạch, nhưng làm đến đâu sẽ nói đến đấy vậy.”

Trước đó, ngày 24/04/2009, tại Đà Nẵng, ông Nguyễn Duy Nhất, phó giám đốc sở Nội vụ Đà Nẵng đã giới thiệu viện bảo tàng Hoàng Sa với báo chí. Viện bảo tàng này có mục đích sưu tầm tài liệu và đang có **“Hơn 500 hiện vật, thư tịch hiện có ở bảo tàng Hoàng Sa, những câu chuyện từ các nhân chứng, sách báo, kỷ yếu...về Hoàng Sa sẽ giúp chúng tôi giới thiệu với du khách.”** (Lời Nguyễn Công Ngữ, trích báo Lao Động của CSVN 24/04/09)

Chủ tịch huyện đảo Hoàng Sa làm việc theo kiểu “Làm tới đâu nói tới đấy”. Nói đúng hơn, CSVN không có chương trình làm việc dành cho Hoàng Sa. Ông chủ tịch này chỉ hứa bâng quơ rằng sẽ “Đấu tranh để bảo vệ toàn vẹn chủ quyền lãnh thổ biển đảo.”, thay vì mạnh mẽ cam kết “Quyết tâm đánh Tàu, lấy lại Hoàng Trường Sa đã bị Trung Quốc cường chiếm.” Bên cạnh cái gọi là “Nhà cầm quyền” Hoàng Sa là viện bảo tàng Hoàng Sa. Bảo tàng này lập ra chỉ để giới thiệu Hoàng Sa với du khách. Thế nhưng nếu du khách yêu cầu hướng dẫn họ đi thăm Hoàng Sa thì Hà Nội bó tay. Nhìn chung, chức chủ tịch huyện đảo Hoàng Sa và viện bảo tàng Hoàng Sa hiện nhiên chỉ là hai viên đạn mã tử. Có tiếng nổ nhưng phe địch không hề bị tổn thất.

Hai viên đạn mã tử vừa kể làm dư luận liên tưởng đến vụ án báo xuân Du Lịch. Được biết, nhân dịp Tết Nguyên Đán 2009, báo Xuân Du Lịch thuộc bộ Văn Hóa-Thể Thao-Du Lịch đã đến tay người đọc. Thay vì tập trung vào nội dung vui Xuân như mọi báo xuân quốc doanh khác, Xuân Du Lịch đã bất ngờ nêu cao ý chí chống Trung Quốc xâm lược. Nổi bật là bài viết “ Tản Mạn Cho Đảo Xa”. Tính chất độc đáo của bài viết này nằm ở chỗ Trung Bảo (Tác giả của bài viết) đã diễn tả lòng yêu nước bằng thái độ trang trọng của Trung Bảo khi nhật được tờ truyền đơn chống Tàu do một đồng bào Việt Nam nào đó bỏ lại trên lề đường đối diện với lãnh sự quán Trung Quốc tại Saigon. Trung Bảo viết:

“ Một năm sau, tờ giấy khổ A4 với dòng chữ vi tính: “Hoàng Sa-Trường Sa thân yêu là của Việt Nam” cùng vài chữ viết tay nguệch ngoạc: “09/12 ngày lịch sử” giờ đây đã ngã màu. Tờ giấy này của một bạn trẻ nào đó, tôi nhặt được trên lề đường Nguyễn Thị Minh Khai, đối diện với lãnh sự quán Trung Quốc trong những ngày đẹp trời cuối năm 2007. Tôi đem nó về dán lên tường nhà mình như một kỷ niệm đẹp. Cái ngày 09/12/2007 có lẽ chẳng bao giờ tôi quên được. Quên sao được cái không khí bùng bùng khí thế. Quên sao được khi tình cờ tôi được đứng lẫn vào cùng những người tạo nên những ngày lịch sử.”

Thế nhưng những đồng bào yêu nước mà Trung Bảo tôn kính lại bị đảng CSVN gọi là “kẻ xấu”. Xấu chỉ vì không chấp nhận cùng với CSVN. Chứng kiến tình huống nghịch lý đến điên đảo kia, Trung Bảo bức dọc lý luận:

“Nếu có “kẻ xấu” nào đó “kích động” người ta đi biểu tình vì yêu nước, ta nên tôn trọng những kẻ xấu này. Ngược lại khi “người tốt” tìm cách ngăn cản sự biểu lộ đầy phần uất một cách chính đáng của người dân vì chứng kiến đất mẹ bị xâm phạm thì hẳn những kẻ vẫn mạo xưng là “người tốt” này cần phải được xem lại”.

Do các sự kiện trình bày ở trên, ngày 14/04/2009, ông Lê Doãn Hợp, bộ trưởng bộ Thông Tin – Truyền Thông của CSVN đã ký lệnh tạm đóng cửa báo Du Lịch ba tháng. Trước vụ Xuân Du Lịch CSVN đã không nương tay trong việc đánh đập, bắt bớ giam cầm những người Việt chống bành trướng Bắc Kinh. Điển hình là các vị: nhà giáo Vũ Hùng, Nhà văn Nguyễn Xuân Nghĩa, Blogger Điều Cày... Bài viết này nhắc lại vụ báo Xuân Du lịch như một nhấn mạnh rằng: Chỉ 10 ngày sau khi trừng phạt Xuân Du Lịch về “Tội chống Tàu xâm lược”, CSVN lại quay ra trình diễn vở tuồng chống Tàu theo kiểu: Bổ nhiệm chức vụ chủ tịch Hoàng Sa và bảo tàng viện Hoàng Sa. Tại sao CSVN lại phải giả vờ chống Tàu? Sau đây là bốn lý do:

Một là giả vờ chống Tàu vì không dám chống thật. Nói đúng hơn, CSVN đã dứt khoát chọn con đường thà mất nước còn hơn mất đảng.

Hai là giả vờ chống Tàu nhằm làm dịu đi lòng căm phẫn của nhân dân Việt Nam trước thái độ xâm lăng hống hách của người Tàu.

Ba là chống giả vờ chống Tàu với hy vọng dư luận quốc nội và quốc tế tưởng lầm rằng CSVN thực sự chống Tàu. Nhận định lầm lẫn kia là cơ hội giúp CSVN rửa mặt, rửa đi phần nào những vết nhơ đang hằn trên trán của những kẻ bán nước cầu vinh.

Bốn là giả vờ chống Tàu để độc chiếm sân khấu “Chống Tàu Cứu Nước”. Từ vị trí độc chiếm vừa kể, CSVN thực hiện hai gian mưu. Gian mưu thứ nhất: nhân danh nhà cầm quyền chống Tàu, CSVN sẽ tận tụy bảo vệ quân xâm lược Tàu bằng cách thẳng tay đàn áp những người Việt yêu nước với lý do những người này chống Tàu nhưng sai đường lối và chánh sách chống Tàu của đảng. Gian mưu thứ hai: thực hiện gian mưu thứ nhất tức là CSVN đã lập được công lớn đối với người Tàu. Từ đó, để thưởng công cho các quan thái thú thế kỷ 21, Trung Quốc sẽ bảo vệ vị trí thống trị của CSVN đối với xã hội Việt Nam ngày càng tích cực hơn.

Nhìn vào lịch sử của đảng CSVN, người khảo sát lịch sử nhận ra rằng do nhu cầu làm tay sai cho ngoại bang đây là lần thứ hai đảng CSVN ra tay giết hại đồng bào Việt Nam. Lần thứ nhất: năm 1945, CSVN thành lập Mặt Trận Việt Minh, kêu gọi toàn dân hợp lực chống thực dân Pháp. Nhưng sau đó chẳng bao lâu CSVN lại tiêu diệt người Việt yêu nước để có độc quyền đầy Việt Nam đi vào con đường quốc gia vệ tinh của Nga và của Tàu. Lần thứ hai: năm 2009 CSVN đã lộ nguyên hình họ là chế độ độc tài phi chánh thống đang cai trị Việt Nam với tư cách là những quan thái thú của Tàu. Giới thái thú này ngày càng hiểm ác trong nỗ lực thủ tiêu tất cả người Việt Nam nào dám chống lại ý đồ bành trướng của Bắc Kinh.

Dư luận thường cho rằng CSVN ngày nay quả thực một đảng xã hội đen. CS xem hoạt động chính trị chỉ là phương tiện để CS cưỡng đoạt tài sản của toàn xã hội. Thực ra suy nghĩ như vừa

kể là có phần khoan hồng đối với CSVN. Băng đảng độc ác hàng đầu là Mafia. Ngay cả Mafia, họ chỉ kiếm tiền trong các lĩnh vực buôn lậu ma túy, rượu mạnh, cờ bạc, nhà đất... Những gì Mafia làm, CSVN đều đã làm. Riêng trong môi trường buôn dân, bán nước, Mafia chưa đáng là học trò của CSVN. Chưa có chế độ nào trên thế giới, ngoại trừ chế độ Hà Nội, người ta một mặt mở cửa biên giới mời gọi quân xâm lăng tràn ngập lãnh thổ. Mặt khác vừa giả vờ dùng đạn mã tử chống xâm lăng, vừa thẳng tay sát hại những người yêu nước.